

Khám Bác Sĩ

Hắn ngồi trong căn phòng khám mà đợi. Cái áo khám choàng hồ bằng giấy mỏng manh quấn chung quanh người hắn. Hắn đợi đã hơn 10 phút rồi. Cơn thán nay cơn nức nở hoành hoành hắn mà không có chỗ để xả. Coi phim âm xục một mình hoài cũng chán, hắn mới nghĩ ra cái trò này. Sẵn dịp con cu hắn bị mọc mọc mụn, hắn tìm một bà bác sĩ Việt Nam mà hẹn để khám. Hắn thích đưa con cu ra cho phụ nữ coi lắm. Hình như đây là cái tội hình sự mà người ta thường gọi là "Công xuất tu sĩ". Hắn cũng chẳng biết tại sao người ta gọi là "Công xuất tu sĩ" nữa. Hắn nhớ lại hồi ở Việt Nam hắn hay bận quần xà lỏn lòng thông ngồi lê chung với mí đũa con gái. Con Hằng hay liếc mắt nhìn lắm. Làm riết bị mí con nhỏ phát giác là hắn cố ý "khoe cuả nhỏ" chớ không phải vô tình liền đặt cho hắn một cái tên nghe gợn người. Thằng "Cù Lôi". Mới đầu hắn cũng chẳng biết "Cù Lôi" là nghĩa gì nữa. Sau hắn mới biết là tụi con gái nói lái chữ "lòi cu" thành "Cù Lôi". Thằng cù lôi là thằng lòi cu là thằng Hắn. Cái tên mà hắn rất sợ mấy người bạn cùng lớp biết. Tụi nó biết là chỉ có nước độn thổ thôi. May cho hắn là hắn học trường tàu ở tuốt Chợ. Lớn nên không có ai cùng xóm học chung. Hắn nghỉ lại mới thấy mình dại. Hắn nhớ tới câu "Làm đi mười phương cũng chừa một phương để lấy chồng" mới thấy chí lý làm sao. Hắn lờ dại để mang tiếng "Cù Lôi" làm hắn không dám của đứa con gái nào trong xóm cả. Hắn thấy mình cũng đồng đều. Khoái khoe cuả nhưng bù lại hắn cũng thích nhìn lên con gái. Phải chi ai cũng chịu cho hắn coi rồi coi hắn lại thì đâu còn chuyện gì rắc rối nữa. Hắn nhớ tới cái trường đệ nhị ở quê hắn. Cái trường mà hắn học từ năm lớp sáu tới lớp chín. Cái trường có cầu tiêu mà học sinh ít đứa nào dám bước vào trừ khi bắt đấm dĩ vì không có đội nó hôi thúi quá trời. Cả trường trừ thầy cô là có cầu tiêu riêng còn tụi học sinh là cứ ra sau cái nhà kho mà tiểu. Phía sau nhà kho có cái đường mương lại được che bằng nhà kho nên nghiêm nhiên trở thành cầu tiêu chung của cả tụi học sinh. Nói là cầu tiêu vì hắn học ở trường 4 năm trời chưa bao giờ hắn gặp hay đập "mìn" ở đó bao giờ. Nói bốn năm chớ thật ra hắn đến chỗ đó từ giữa năm lớp 7. Từ lớp sáu cho đến khoảng giữa lớp bảy hễ giờ chơi là tụi con trai chia phe nhau đánh lộn mà hắn thuộc hạng lì nên không trận nào mà vắng mặt hắn. Cho đến một bữa vô tình hắn đi lạc vào "cầu tiêu". Con Thủy học lớp 7 Bê (Hắn học 7 A) đang ngồi tè. Hắn đứng xựng lại khi nhìn thấy Thủy ngồi chổng đít, cái quần kéo xuống quá gối lòi mông đít trắng tinh mà hắn chưa từng thấy bao giờ. Hắn tưởng đít ai cũng như đít hắn hay như đít cuả tụi bạn cùng xóm nghĩa là đầy thep, đầy chấm đen dấu vết cuả những trận đá banh trên đường lộ mà mỗi lần trượt là mỗi lần dấy máu hay là tàn dư cuả những buổi leo cây ăn cắp mận bị kiến vàng cắn. Hắn ngơ ngẩn nhìn Thủy "mỏ chuột" đang ơ hồ đái và nhìn trời băng quơ. Hắn đâu dè Thủy với cái mỏ nhọn oắt hay oe oe mà lại có cái đít trắng như thế. Những viên gạch dư đen đúa lẫn lóc dưới đất càng làm nổi thêm cái làng da đít trắng tinh cuả Thủy. Thủy nhìn về phía kia nên không thấy hắn đang đứng như trời trồng mà chiêm ngưỡng. Hắn bạo dạn đi tới. Con gái học lớp 7 hình như chưa biết mắc cỡ gì

mấy. Mà làm sao mắc cỡ khi cả trường đã dùng khu này làm nhà tiểu thì ít nhiều gì chắc cũng vài lần "va chạm" với con trai rồi. Đi tới sau lưng Thủy Hấn vờ rơi cây viết rui khum xuống lượm. Hấn nhìn nhanh, nhìn thẳng vào cái đít cách mặt Hấn chưa đầy nửa thước. Cái đít trắng quá với làn hơi đen đen chia đều hai mông. Dưới đít là hình như phất phơ vài sợi lông dính nước ướt ướt. Hình như vì Hấn không dám đút mặt sâu xuống mà nhìn lên. Chỉ có nhìn lên mới mong nhìn thấy chim của Thủy. Hấn không dám khòm sâu hơn một phần vì sợ. Thủy với cái mỏ mà cả trường đều biết danh, một phần là vì đất, đá bao nhiêu năm tưới nước đá học sinh tạo thành một lớp rêu phong nhơn nhớt. Thẳng người tới bờ tường Hấn móc cu ra đá. Hấn cố ý đứng ngang với Thủy để nếu nàng nhìn sẽ thấy con cu Hấn đen đúa, cứng ngắt. Cu đang nứng đá không ra Hấn chỉ còn nước đứng cầm đợi nó dịu xuống. Hấn nhìn ngang thấy Thủy đang nhìn lên Hấn rồi nhìn xuống hấp tấp. Trong khoảng cách ngắn ngủi "nhìn nhau" đó, không biết "lòng đã tỏ lòng" chưa. Chắc có vì tuy ngắn ngủi nhưng cũng đủ cho Hấn thấy Thủy có liếc nhìn qua con cu Hấn. Một chút gì liêm sỉ nhỏ nhoi còn sót lại trong người Hấn vùng dậy làm Hấn quay mặt nhìn nơi khác. Lúc quay lại thì Thủy đã kéo quần lên quay người đi ra ngoài. Phải chi Hấn đừng "quân tử" thì Hấn đã thấy chim Thủy rồi. Mà từ đó, từ một ngựa chứng Hấn trở nên hiền lành. Hấn không theo phe đánh lộn nữa. Hấn còn phải để dành thời gian quý báu chiêm ngưỡng nữa chớ. Lũ bạn Hấn không bao giờ biết tại sao Hấn "rửa tay gác kiếm". Hấn nhìn và được nhìn rất nhiều nhưng bao giờ Hấn cũng tránh những đứa bạn gái cùng lớp. Mỗi lần nghĩ đến mái trường xưa Hấn không nhớ đến hàng phượng vĩ đỏ rực trời, tiếng ve sầu rả rả gọi hè, hay những dòng chữ vuốt ve của trang lưu bút ngày xanh mà Hấn chỉ nhớ đến mảng tường loang lổ phủ rêu phong sau nhà kho ngày nào. Bao nhiêu năm, bao nhiêu con chim, con cu, bao nhiêu giọt nước đá đã tưới lên để cho bức tường xiêu vẹo hăng hắc mùi.

Hấn rùng mình. Căn phòng khám mở máy lạnh mà Hấn ngồi lên ghế khám với cái áo choàng mỏng manh này làm Hấn lạnh. Sao không bao giờ bác sĩ đúng hẹn cả Hấn đợi cả hơn 15 phút rồi. Vừa nứng, vừa phải dìm ép, lại hồi hộp phập phồng làm Hấn khó chịu quá. Hấn gọi hẹn từ tuần trước hôm nay mới được gặp. Qua cái tên, Hấn được biết là bác sĩ Việt Nam này là phái nữ. Bao nhiêu tuổi, mặt mũi ra sao Hấn cũng không rõ. Chỉ biết là phái nữ mà nhiều đó cũng đủ rồi. Vấn cần bàn tay mát mẻ của phụ nữ cầm, ve vuốt con cu Hấn. Con cu Hấn cần ánh mắt của phái nữ vuốt ve mà không có cơ, trời xui may mắn sao cho con cu Hấn nổi mụn để Hấn có cơ đi khám. Cái tuổi đôi mươi của Hấn con cu lúc nào cũng hừng hực mà không có dịp để "thả bầu tâm sự". Cứ nghĩ để cảnh một người lạ nhìn và cầm cu Hấn là Hấn rạo rục. Hấn phải đem theo tờ báo để đọc phần chính trị để bớt nứng không thôi chưa gì mà đã nứng là quê chết. Hấn mong cu Hấn cứng khi bà bác sĩ nhòm thì đỡ quê hơn. Cả tuần nay Hấn coi phim con heo chọc cho nứng rùi ráng nhịn để dồn cơn dâm đến hôm nay. Hấn nghĩ chắc hai hòn đá Hấn đây khi vì nó cứ căng ra hơi đau như bị đây. Hấn mở áo khám nhìn con cu Hấn gân guốt với cái đầu đỏ hồng nằm ngả bên đùi Hấn. Tuy còn mềm nhưng đây hơi

ấm chỉ cần một chút kích thích nhẹ là đủ vươn lên như núi Tản hùng vĩ của non sông Việt. Hấn cười thầm khi đem so sánh con cu có 5 inches rưỡi của Hấn với ngọn núi oai hùng tượng trưng cho đất Việt mà Hấn chỉ hay nghe nói đến trong mấy câu thơ

Knock! Knock!

Hấn giật mình kéo áo che thân lại. Cô bác sĩ bước vào phòng. Hấn nhìn thầm đoán cô bác sĩ này chỉ khoảng mới vừa hơn 30. Nhìn cũng được mắt, chỉ có cái kiếng cận dày quá. Mái tóc dài tới vai hơi quăn. Tay cô đầy những sợi lông dài mịn màng tươi mát. Hấn nhớ tới hồi xưa mấy tụi bạn loai choi coi tướng con gái hay nói con gái lông tay dài là dâm. Hình như ở Việt Nam hể có cái gì hơi ngon mắt chút là hay nói là gái dâm lắm. Đít bự chút là dâm, vú nhẩy theo nhịp đi là dâm. Ngay cả lông mi dài cũng dâm. Rốt lại chỉ có mí bà ốm tong teo không đít không vú là chính chuyên. Chính chuyên là phải vì đâu có ai của đâu mà mất trinh nè. Dâm đâu hồng biết nhưng hình như không bao giờ dâm với Hấn cả. Cái xứ Việt Nam hay đồn những lý thuyết bậy bạ.. Ngay như bóp vú lại sợ bị vú bự Hấn còn tức khi nghĩ tới con Tuyết "bồ ruột" của Hấn. Hấn nhớ tới lần Hấn và Tuyết đứng núp dưới bóng tối bên dòng sông tâm sự. Tuyết cho Hấn ôm mà không cho Hấn móc chim hay Hấn bóp vú. Hấn cứng cu quá đòi mãi mà Tuyết nhất quyết không cho. Hỏi tại sao thì Tuyết nói:

- Cho anh bóp, vú lớn má hỏi tại sao vú lớn thì nói sao ?

Hấn không biết trả lời sao đành cầm miệng ôm con cu cứng ngất về nhà ngủ cho quên đời đau khổ. Đau khổ quá chớ còn gì nữa. Bóp mà vú bị lớn ?. Dị mí bà thầy ở chùa có ai bóp mà sao cũng lớn dị ? Còn nữa, cô Hai "ve chai", nhà cổ mua bán ve chai lông vịt", có chồng hơn chục năm rồi không lẽ chồng cổ hồng bóp sao mà vú cổ chẳng có gì cả. Mê tín dị đoan làm Hấn giận quá mỗi khi nhớ lại "mối tình dưới rặng trám bầu" ngày xưa. Nhắc tới thầy chùa Hấn lại nhớ tới Dung "ni cô". Nhà Hấn ở gần chùa X có mấy cô làm thầy. Chùa mà toàn là mấy "thầy" phái nữ không hà. Hấn hay qua đó làm việc thiện như là chẻ củi, gánh nước dùm. Hấn quen Dung ở đó. Dung là con mồ côi được mấy "thầy" nuôi từ hồi còn nhỏ Không biết sao Dung chưa chính thức quy y nên ngày thường không bận áo nâu sồng. Dung chỉ bận áo nâu sồng khi đêm đến chùa lên kinh. Các "thầy" cùng thiện nam tính nữ nguyện trong Đại Hùng Bửu Điện còn Dung thì giữ việc gõ chuông ở cái chòi chuông nhỏ nhỏ trước sân. Quen mặt, quen lời nhau lâu rồi nên Dung và Hấn hay đùa giỡn lắm. Có lần Hấn lợi dụng cơ hội làm như giỡn ở chòi chuông ôm Dung vào lòng mà cạ cạ giữa buổi tụng kinh. Hấn giả đồ vô tình đùa giỡn ôm ngang Dung và vô tình để bàn tay lên đôi vú mềm mại đầy đặn. Dung rung người chơi với lạc hồi chuông. Không biết Dung có bị la không mà sau đó nàng tránh mặt Hấn. Hấn cũng sợ sợ mà không khi dám gặp riêng Dung nữa dù biết rằng khi tiếng chuông chùa ru trầm, trên gác chuông đó có nàng con gái tuổi đôi mươi mà Hấn vẫn mơ ước. Hấn thấy mình như là nhân vật trong truyện "Hồn Bướm Mơ Tiên". Chỉ khác là sau khi anh chàng giật áo ni cô làm rách lòi cái yếm ra lại hối lỗi còn Hấn khi

thò tay chạm vú của Dung Hấn chỉ thấy cơn dâm dâng lên làm Hấn mờ mắt. Có xuống hai chục tầng địa ngục Hấn cũng làm chớ nói chi có chín tầng. Không biết Hấn phải chẻ bao nhiêu thước củi, gánh bao nhiêu lu nước mới mong rửa được cái tội làm rung lòng kẻ đã xa lánh mùi đời nữa.

- How are you today ? Giọng cô bác sĩ kéo Hấn về hiện tại.

- I am fine. Thank you and you ? Hấn trả lời như con vện với mở tiếng Anh lờ mờ mà Hấn đang học ở lớp ESL. Bao giờ Hấn cũng như cái máy xỏ ra tràng tiếng Anh đóng lon này khi nghe câu "How are you".

- Anh gặp tôi có chuyện gì ? Cô bác sĩ đổi qua tiếng Việt. Chắc cái giọng tiếng Anh ú ở đây mùi phù sa của Hấn làm cổ ngại nên nói tiếng Việt cho chắc ăn.

- Dạ thưa bác sĩ bị nổi mụn gì.

- Nổi ở đâu vậy. Giọng cô vẫn đều đều. Mắt không rời khỏi hồ sơ bệnh án của Hấn.

- Dạ ở ... ở....Hấn ngập ngừng. Không biết nói sau nữa. Hấn muốn nói con cu mà nói chẳng ra lời. Sao không có từ nào văn hoa chút để tả con cu. Chắc có nhưng mà đầu óc đang lu mờ vì cơn dâm của Hấn đã làm Hấn quên hết. Hồi nãy cô y tá hỏi Hấn Hấn nói Hấn nói là penis tỉnh queo. Hình như chỉ có người Việt mới thối tha ngôn ngữ Việt.

- Ở dương vật hả. Cô bác sĩ ngược lên nhìn Hấn. Chắc trong hồ sơ có ghi

- Da.. Hấn dạ nhẹ hiền. Ừa, dương vật, vật của phái dương. Vậy mà Hấn quên. Trong những lúc tìm tòi sách sinh lý, Hấn đã nghe từ này. Hấn còn có lần suy nghĩ là sao của con trai thì gọi là dương vật mà của con gái không ai gọi là "âm vật" cả. Có dùng đi nữa là khi Hấn nghe cô Tư "chè" chửi con gái của cô: "Mày bất hiếu quá coi chừng có ngày âm dật mà y à". Âm đây hình như là âm ma chớ không phải âm là phái nữ. Mà âm dật chớ không phải âm vật.

- Anh đưa con tôi coi cái. Vua*` nói cô bác sĩ vừa ra tay làm hiệu bảo Hấn thả người nằm xuống cái giường khám.

Hấn nằm dài ra ngưỡng ngừng. Nãy giờ hồi hộp, náo nức đợi chờ bây giờ Hấn lại mắc cỡ Hấn mắc cỡ ? Hấn tưởng trên đời này không còn gì làm Hấn mắc cỡ được nữa. Hấn tưởng là sau lần rình cô Hai Buá tắm bị tạt nước, hay mỗi lần đi qua hàng dừa nước cứ nghe tụi con gái kêu: "Ê, thằng Cù Lôi", hay khi bị ông Tám đồ (ông lái xe đồ) bắt quả tang Hấn đang rình vợ ông tắm đòi mét má Hấn là da mặt Hấn đã dày lên đến nỗi không còn đạn nào xuyên nổi nữa. Sao bây chừ Hấn lại ngại ? Hấn hít hơi dài nhủ thầm trong bụng như nhẩn nhủ con cu Hấn: "Đừng cứng nha con, đừng cứng nha con, ...". Còn sợ, Hấn áp dụng phương pháp mà Hấn đã học trong cuốn sách thiền của đạo ông Tám hay ông Bảy gì đó. Hít hơi dài, nhủ con cu : "xìu...xìu...". Hấn mừng thầm khi mở cái lớp choàng ra thấy con cu Hấn nằm nghiêng một bên như đang say giấc điệp.

Cô bác sĩ khò xuống vừa nhìn vừa đeo găng tay vào. Thấy cảnh đó, cơn dâm lại kêu rào trong người Hấn. Hấn ráng hít hơi nín thở mong dim cơn dâm xuống. Cái cảnh phụ nữ lom khom nhìn cu làm tim Hấn đập loạn xa.. Hấn ngược mắt nhìn lên trần nhà

không dám nhìn xuống nữa. Cô bác sĩ cầm con cu Hấn nhìn. Cảm giác cái bao tay lạnh lẽo cộng với cái ngứa đã hơn tuần nay làm con cu Hấn hơi nhút nhút. Không nhìn nhưng Hấn biết con cu Hấn đã động đậy, bắt đầu cương cứng. Hấn thấy hơi phê phê. Con cu Hấn thuộc loại không cắt da quy đầu mà cái mụn mụn lại nằm ở cái khấc nên cô bác sĩ phải kéo lớp da Hấn xuống. Khi ngón tay cô bác sĩ kéo gần tới cái gốc của con cu Hấn là Hấn bắt đầu thấy hơi tê tê nơi hai bên đùi. Hoảng hốt Hấn cố nhìn vào bức tranh trên tường treo hình vẽ xấu xí không ra người của Picasso để mong chấn tỉnh lại tinh thần. Hấn thấy tê dại từ đầu gối chạy dài tới háng rồi Hấn giựt rung người. Khí từ cu Hấn chạy dài theo đầu cu không sức bóp ra một cách nhẹ nhàng chảy lên bụng Hấn. Con cu Hấn giựt giựt vài cái rồi ngưng nghẻo qua một bên. Cái lỗ đầu cu còn đọng giọt tinh dịch dính nơi bụng Hấn. Cái sưng ngứa ngủi theo liền cảm giác xấu hổ làm Hấn cứng đờ. Hấn nắm thừ người không biết làm gì nữa.

Cô bác sĩ vì Hấn ra mau quá không kịp phản ứng. Khi con cu Hấn bắt đầu giựt là cô đã sợ rút tay về nhưng không kịp làm Hấn ngưng mà chỉ kịp để bao tay cô không dính chất khí Hấn. Cô thừ người không biết làm gì trong giây lát. Quay mặt lại rút tay ra khỏi găng cầm ở tay, cô nói mà không cần nhìn Hấn.

- Clean up. It's just a pimple. No treatment is needed at this time and NO NEED to make another appointment. Chử "no need" được nhấn mạnh một cách rõ ràng. Cô hé mở cửa bước ra một cách vội vã nhưng không quên đóng sát cánh cửa lại

Hấn lính quýnh lấy khăn giấy chùi qua loa rồi bỏ luôn vào túi. Lát nữa quăng sau, quăng ở đây mắc công có tang chứng. Hấn hấp tấp bận đồ rồi đi ra. Hồi nãy lúc đi vào Hấn đã trả 10 đô tiền co-pay rồi nên không cần ghé lại receptionist làm chi nữa. Hấn giả bộ nhìn bên kia khi đi ngang nàng receptionist rồi dông luôn. Ra xe, đóng cửa Hấn nặn chót vài giọt khí còn đọng trong cu Hấn. Thoát hiểm, Hấn lại thấy sưng vô cùng. Có mấy ai được nữ bác sĩ xục cu dùm bao giờ trừ mí ông chồng mí bà bác sĩ.

Hết

Vua Chơi